

תת"ע 7116/06/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד חלילי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7116-06-13 מדינת ישראל נ' מוחמד חלילי
תיק חיצוני: 52110449346
בפני כב' השופטת לאה שלזינגר שמאי
המאשימה מדינת ישראל
נגד מוחמד חלילי
הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה תוך שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות תעבורה התשכ"א-1961.

2. עפ"י הנטען בהודעת תשלום הקנס (ת/1), שהפכה לכתב אישום לאחר שהנאשם ביקש להישפט, בתאריך 7.3.13 שעה 09:02 לערך, נהג הנאשם ברכב מ.ר. 58-731-57 בצומת הרחובות גולומב-בר כוכבא בלוד, כשהוא משתמש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

תגובת הנאשם לדו"ח הייתה: "רק הוצאתי אותו. רציתי להדליק. אני עומד בעצור. זה עוד לא נסיעה".

3. בהקראה מיום 28.10.13 טען הנאשם: "לא השתמשתי בטלפון ולא החזקתי טלפון בכלל. נפלה לי המאפרה באוטו. רק התכופתי לראות איפה היא. עצרתי בעצור, הרכב היה בעצירה מוחלטת. לא נסעתי".

4. בישיבת ההוכחות העיד מטעם המאשימה השוטר עורך הדו"ח, צבי בלקינד עת/1. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

5. פרשת תביעה

השוטר עת/1 חזר בעדותו על האמור בדו"ח, כי במהלך אכיפה שגרתית עמד עם הניידת ברח' בר כוכבא פינת גולומב כשחזית הניידת מופנית לכיוון רח' גולומב. עת/1 הבחין, כי הנאשם נוהג ברכב בעודו מחזיק בידו הימנית טלפון נייד צמוד לאוזן ימין. משהבחין הנאשם בשוטר, מיהר להוריד מטה את ידו הימנית האוחזת בטלפון. עת/1 הורה לנאשם לעצור את רכבו תוך שמירת קשר עין רצוף עמו. מזג האוויר היה טוב והראות טובה.

במהלך עדותו ערך עת/1 סקיצה של האזור, שהוגשה אף היא כראיה (ת/2).

בחקירתו הנגדית, שלל עת/1 את גרסת הנאשם, לפיה העד לא היה יכול לראות את הנאשם בגלל בית קפה הממוקם בצומת, וציין, כי ממקום עמידתו ניתן היה להבחין בברור ברכבים המגיעים לצומת ובתמרור העצור, הנמצא במקום ושבגינו נערכה האכיפה בצומת. כמו כן ציין, כי חרף העובדה, שבצומת יש בית קפה פינתי, הבחין העד בנאשם שהיה מרוחק כ-7 מטרים, לכל היותר, ממקום עמידת הניידת. העד הדגיש, כי אם לא היה רואה את הנאשם מבצע העבירה, לא היה רושם הדו"ח.

6. פרשת הגנה

הנאשם שבחר להעיד, סיפר בעדותו, כי היה בנסיעה חזרה מעבודתו ועצר לפני תמרור עצור הנמצא בצידו השמאלי של הצומת. לאחר העצירה הוא שוחח מס' דקות עם בחור, העובד בבית הקפה, הנמצא בצידו הימני של הצומת, והמשיך בנסיעה תוך שהוא מחזיק בידו השמאלית את מאפרת הרכב. לטענתו, הוא ציין בפני השוטר, שהורה לו לעצור בגין החזקת טלפון בידו, כי הטלפון הנמצא ברכב כבוי והדגיש בפניו, כי הוא נוהג לכבות את הטלפון בזמן נסיעה וגם הציג בפני השוטר את המכשיר כשהוא כבוי.

בחקירתו הנגדית העיד הנאשם, כי הבחין בעת/1 ובניידת כשעצר בתמרור העצור, אך חזר על טענתו, שעת/1 לא יכול היה להבחין בו ממקום עמידתו. הנאשם שלל היכרות מוקדמת עם השוטר. לשאלה מה החזיק בידו, השיב הנאשם, כי החזיק את מאפרת הרכב, שנשברה ונפלה מתחת לרגליו. הנאשם עומת עם דבריו בדו"ח, כי הוציא את הטלפון ורצה להדליקו, והשיב, כי הוציא את הטלפון כדי להראותו לשוטר. הנאשם טען, כי ישנם עדי ראיה, שנכחו במקום בזמן האירוע, אך הוא לא הביאם לבית המשפט. לשאלת התובע מדוע לא הזכיר עניין המאפרה בתגובתו בדו"ח, ענה שאינו יודע.

7. דין והכרעה

אני מקבלת את עדותו של עת/1 כמהימנה, שראה את הנאשם מחזיק מכשיר טלפון נייד בידו והשתמש בו. העד הותיר בי רושם חיובי, עדותו הייתה עקבית וקוהרנטית ועל אף שמדובר בעדות יחידה, ולאחר שהזהרתי את עצמי כמתחייב, שוכנעתי כי היא משקפת נאמנה את ההתרחשויות, ולהלן אפרט נימוקי:

עת/1 ציין בדו"ח, כי הבחין בביצוע העבירה על ידי הנאשם, בעת שעמד עם הניידת בצומת הרחובות גולומב-בר כוכבא והנאשם הגיע לצומת מכיוון רחוב גולומב.

העד ציין, כי ניתן היה להבחין בברור בצומת, בתמרור העצור הממוקם שם וברכבים המגיעים לצומת מכיוון רח' גולומב. מנגד, הנאשם טען, כי ממקום עומדו המרוחק של השוטר לא ניתן להבחין ברכבים המגיעים לצומת, וזאת כיון שבית הקפה הפינתי מפריע לשדה הראייה, ועל כן לא ייתכן שהבחין בו מבצע את העבירה (פרוט' עמ' 2 ש' 18-19)

בתגובתו לכך, שלל עת/1 את טענת הנאשם והסביר, כי המקום בו עמד, כמסומן על ידו בשרטוט, הינו מקום עמידתו לצורך אכיפת תמרור עצור, כיוון שממקום זה ובאופן עמידה זה, ניתן לראות את התמרור ואת ביצוע העבירה על ידי הרכבים המגיעים לצומת. העד הוסיף, כי המרחק בינו לבין הנאשם היה לכל היותר 7 מטרים ועל כן הוא הבחין בו בבירור כשהוא מחזיק מכשיר טלפון נייד בידו.

גרסתו של עת/1 לעניין זה לא הופרכה. אינני נותנת אמון בתיאורו המגמתי והבלתי סביר של הנאשם את הצומת ובטענתו, כי הוא היה יכול להבחין בעת/1 אולם עת/1 לא יכול היה להבחין בו.

הנאשם אף הודה, כי ראה את עת/1 רק לאחר שהלה הורה לו לעצור, היינו, הנאשם לא הבחין בשוטר אלא כשהגיע לצומת. על כן, אינו יכול לטעון, כי ממקום עמידת עת/1 לא ניתן היה לראות את רכבו בהגיעו לצומת.

זאת עוד, הנאשם בחקירתו הנגדית ציין, כי "כאשר עצרתי בעצור ראיתי אותו עומד בצד ימין" (שם, ש' 25) ובתיאורו את מקום עמידת הניידת ציין: "הוא היה במדרכה בצד ימין של בית הקפה. הוא היה בתוך הרכב" (שם, ש' 27). היינו, דבריו אלה מחזקים את גרסת עת/1, כי בית הקפה לא חסם את שדה הראייה וסותרים את גרסת הנאשם בעניין.

טענת הנאשם, כי החפץ שאחז בידו היה מאפרה, נטענה על ידי הנאשם לראשונה בבית המשפט, בעת כפירתו בכתב האישום (פרוט' מיום 28.10.13).

בחקירתו הנגדית חזר הנאשם על טענתו, כי החפץ היה מאפרת הרכב שנשברה והוא הרימה והחזיקה בידו כדי שלא תפריע למהלך נהיגתו (פרוט' מיום 23.1.14 עמ' 4 ש' 15-20). משנשאל הנאשם מדוע לא העלה טענות אלו בתגובתו לדו"ח, השיב כי: "לא יודע. לא יודע מה רשם ומה עשה (השוטר)" (שם, ש' 22-23).

אני נותנת אמון בגרסת עת/1, כי הדברים שנרשמו בדוח כתגובת הנאשם נאמרו ע"י הנאשם וכי עת/1 רשם את הדברים שנאמרו באותה העת ע"י הנאשם כפי שהם ומבלי לגרוע מהם מאומה או להוסיף. כך ציין מפי הנאשם: "רק הוצאתי אותו. רציתי להדליק אותו" ועוד הוסיף ורשם טענת הנאשם כי "אני עומד בעצור זה עוד לא נסיעה". הנה כי כן, השוטר לא נמנע מלרשום טענות שונות שהעלה הנאשם בתגובתו לדו"ח. לפיכך, סבורתני, כי הסיבה לכך שטענת המאפרה לא נרשמה בתגובתו בדו"ח, הינה כיוון שלא נטענה כלל על ידו באותה העת.

יתר על כן, תגובתו הספונטנית של הנאשם: "רק הוצאתי אותו. רציתי להדליק. אני עומד בעצור. זה עוד לא נסיעה", מהווה גם היא סיוע לחיזוק העובדה כי אכן מדובר בטלפון נייד ולא מאפרה, וכי הכחשתו בבית המשפט נועדה אך לחלצו מן האישום המיוחס לו.

זאת ועוד, עת/1 העיד, כי הבחין בנאשם מחזיק טלפון ומצמידו לאוזנו הימנית. אם אכן היתה זו מאפרה כטענת הנאשם, מדוע הצמידה לאוזנו?

אשר על כן, טענה זו דינה להידחות אם מהטעם שאינה אמינה בעיניי או לכל הפחות מהטעם שהינה "טענה כבושה". ברי הוא, כי הנאשם מכחיש את הדברים לאור הבנתו, כי אם יאשרם, יהא בכך הודאה בביצוע העבירה.

הנאשם בעדותו ציין, כי נכחו במקום שני עדי ראייה אך הוא לא הביאם לעדות בבית המשפט (פרוט' עמ' 4 ש' 11-12). משנמנע מלעשות כן, יש בכך כדי להקים חזקה כי לא היה יכול להיעזר בעדותם והדבר מדבר בעד עצמו. (לעניין זה ראה בע"פ 677/84 אמנון נ' מד"י).

מעבר לדרוש אציין, כי גם אם אחז הנאשם במכשיר רק כדי להדליקו מבלי לשוחח בו, כפי שנטען בתגובתו בדו"ח - עדיין בוצעה העבירה שבכתב האישום, כי עצם האחיזה במכשיר בידו במהלך הנהיגה אסורה.

הוראת המחוקק בתקנה 28 (ב)(1)(א) לתקנות התעבורה הינה כי "בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא **יאחז** בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית". (ההדגשה שלי, ל.ש.ש.) היינו, המחוקק בדבריו שם דגש גם לעניין אחיזת מכשיר נייד תוך כדי נהיגה אף ללא הכרח, כי ייעשה בו שימוש.

8. סוף דבר, לאור האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום. ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות תעבורה התשכ"א-1961.

הערת ביהמ"ש: עקב תקלה במערכת "נט המשפט" לא ניתן היה לחתום הכרעת הדין ולמוסרה לצדדים. לפיכך בדיון הודע להם תוכנה. המזכירות תשלח עותק הכ"הד לצדדים.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.